

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **P. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2015, č. j. 4904/DS/2014,
JID: 154587/2014/KUUK/Píš,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2015, č. j. 4904/DS/2014, JID: 154587/2014/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, správního odboru, přestupkového oddělení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 9. 2014, č. j. MULNCJ 65870/2014, sp. zn. MULN/4105/346/2014/OSS-PD/ŽU, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 5. 4. 2014 v 9:38 hodin, na silnici první třídy č. 7 obchvat obce Louny, řídil motorové vozidlo zn. BMW, reg. zn. „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 151 km/hod., při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 146 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec o 56 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť jím byl zkrácen na svých právech. Žalovaný bezdůvodně odmítl provedení důkazů, čímž porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces. Správní řád ukládá žalovanému povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti a okolnosti, včetně těch, jež svědčí ve prospěch žalobce. Žalovaný nicméně hodnotil výpověď policistů jako nevyvratitelný důkaz a důkazní návrhy žalobce vůbec neprovedl. Žalobce je přesvědčen, že skutečný pachatel by se ke spáchání přestupku přiznal, kdyby jej žalovaný vyslechl. Další pochybení na straně žalovaného pak žalobce spatřoval v neuvedení okolností, které jej vedly k neprovedení žalobcem navržených důkazů. Absence relevantní reakce stejně jako obecné a paušální odůvodnění činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí. Jméno údajného pachatele přestupku žalobce prvně uvedl až v jím podané žalobě, přičemž v průběhu celého správního řízení měl žalobce dostatek příležitostí tuto skutečnost správnímu orgánu uvést. Svědecká výpověď je považována za důkazní prostředek vhodný ke zjištění stavu věci, není-li získána nebo provedena v rozporu s právními předpisy. Tomu tak v daném případě nebylo. Zasahující policisté navíc vypověděli, že při provedené silniční kontrole byl žalobce ve vozidle sám. Oba policisté byli poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a úplně, načež žalovaný shledal výpovědi zasahujících policistů jako spolehlivé a pravdivé. Žalovaný se domnívá, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy a svým postupem nikterak nezasáhl do žalobcových práv. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce

4. V replice žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, jelikož jméno skutečného pachatele uvedl již v průběhu odvolacího řízení v podání ze dne 14. 10. 2014 doručeného téhož dne Městskému úřadu v Lounech. Žalobce v něm mimo jiné navrhoval, aby byl proveden výslech jeho jakožto obviněného a skutečného pachatele přestupku. Žalobce i nadále trval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 4. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Územním odborem Louny, Doprávním inspektorátem, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 5. 4. 2014 v 9:38 hodin na silnici 1. třídy č. 7 obchvat obce Louny u odbočky na Cítoliby okres Louny jedním spočívajícím v překročení povolené rychlosti, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. byla naměřena rychlost 151 km/hod. (po odečtení průměrné odchylky 146 km/hod.). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení POLCAM. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. BMW X6, reg. zn. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů P. M., nar. „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/hod., a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/hod. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 7. 7. 2014 konalo ústní jednání, za přítomnosti právního zástupce žalobce, který odkázal na písemné vyjádření, ve kterém požadoval výslech zasahujících policistů a žalobce, neboť ten se necítí být vinen. Během jednání byly provedeny výslechy zasahujících policistů. Výslechy byly po obsahové stránce zcela totožné, přičemž z nich bylo patrné, že žalobce jakožto řidič osobního automobilu překročil nejvyšší povolenou rychlost, předložil požadované doklady, s policejní hlídkou spolupracoval a o důsledcích jeho jednání byl na místě poučen. Oba policisté rovněž shodně uvedli, že na místě spáchání přestupku nebyl přítomen nikdo další, neboť žalobce byl ve vozidle sám. Na základě již provedeného dokazování a skutečnosti, že k dalšímu ústnímu jednání konaného dne 27. 8. 2014 se žalobce ani jeho právního zástupce nedostavili správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že spáchání přestupku žalobcem bylo dostatečně prokázáno a tak dne 10. 9. 2014 vydal rozhodnutí č. j. MULNCJ 65870/2014, sp. zn. MULN/4105/346/2014/OS-PD/ŽU, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.
10. Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejdou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2.

11. Dle ustanovení § 50 odst. 2 věty první a odst. 3 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
12. Dle ustanovení § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
13. V projednávané věci žalobce namítal procesní pochybení žalovaného spočívajícím v neprovedení navrhovaných důkazů, jež by dle názoru žalobce prokázaly jeho nevinu, kde spolu s tím poukázal na absenci zdůvodnění, proč tak nebylo ze strany správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného učiněno.
14. Ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný vzaly za základ svých rozhodnutí svědecké výpovědi zasahujících policistů, oznámení o spáchání přestupku, záznam pořízený z měřicího zařízení a fotodokumentaci žalobce a jeho osobního automobilu na místě spáchání přestupku. K žalobcem navrhovanému výsledku jeho osoby již správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný nepřikročily, neboť oba shodně konstatovaly, že zjištěný skutkový stav považují za dostatečně objasněný.
15. Správní orgány nejsou návrhy účastníků řízení vázány, nicméně jsou povinni provést důkazy vedoucí ke zjištění skutečného stavu věci. Za situace, kdy se správní orgán domnívá, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí navrhované důkazy provést. Případná libovůle správního orgánu jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení dokazování naloží je regulována a prakticky znemožněna povinností správního orgánu zdůvodnit v odůvodnění vydaného rozhodnutí, proč některé z navrhovaných důkazů neprovedl. Z právě uvedeného je zřejmé, že správní orgán je povinen odpovědně zvážit, které důkazy je potřebné provést a zdali je nezbytné dokazováním zjištěný stav doplnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, dostupný na www.nssoud.cz).
16. Z výše popsané situace dle názoru soudu lze usuzovat na dostatečně zjištěný stav věci, který by ospravedlňoval odmítnutí provedení žalobcem navrhovaného důkazu vyslechnutí sebe, jakožto domnělého pachatele. V následně podaném odvolání pak navíc žalobce požadoval provedení důkazu výsledku svědka paní C., která měla být dle názoru žalobce skutečným pachatelem spáchaného přestupku. Není pravdou, že by se k neprovedení navrhovaného dokazování oba správní orgány nevyjádřily, jak míní žalobce. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 3 a rovněž v napadeném rozhodnutí žalovaného na str. 4 oba správní orgány shodně uvedly, že žalobce se k nařízenému ústnímu jednání po řádném předvolání bez omluvy nedostavil, přičemž klíčovým důkazním materiálem byly shledány výpovědi zasahujících policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce se nacházel v měřeném osobním automobilu zcela sám.
17. Důkazní návrhy žalobce nebyly provedeny, nicméně správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný jejich neprovedení dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnily. Žalobcova námitka týkající se absence zdůvodnění, proč nebylo správními orgány přistoupeno k provedení navrhovaných důkazů, tak nebyla soudem shledána důvodnou a soud považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

18. V návaznosti na práve uvedené se soud vypořádal i s druhou žalobcovou námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu spočívajícím v upřednostnění svědeckých výpovědí zasahujících policistů před jakýmkoliv dalšími skutečnostmi prokazujících pravý opak.
19. V posuzovaném případě proti sobě stály dvě verze možného skutkového děje, kdy jedna je založena na svědeckých výpovědích zasahujících policistů a druhá na tvrzení žalobce. Existence protichůdných tvrzení obzvláště pak v přestupkovém řízení není ojedinělou záležitostí a práve proto je v těchto situacích nezbytné důkladně zhodnotit věrohodnost výpovědí zasahujících policistů. Policista je obecně považován za nestranného svědka neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Tento závěr byl učiněn na základě skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají tak za normálních okolností zájem na výsledku probíhajícího přestupkového řízení. Nicméně při posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je potřeba vzít v úvahu všechny okolnosti projednávaného případu a nelze jim přiznávat větší věrohodnost nežli výpovědím ostatních svědků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34, či rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dostupných na www.nssoud.cz). Žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost zasahujících policistů, však nebyly zjištěny. K tomuto závěru nepochybně přispěla jednak skutečnost, že zasahující policisté žalobce neznali a jednak skutečnost, že nebylo ze strany zasahujících policistů zjištěno šikanózní nebo jiné nekorektní jednání.
20. Žalobcova argumentace byla založena na jeho údajném přesednutí se spolucestující, která měla obavy z jednání s policisty, přičemž žalobce poukázal na skutečnost, že měřené vozidlo mělo zatemnělá skla a proto zasahující policisté nemohli spolucestující vidět. K tomuto soud uvádí následující. Z výpovědí zasahujících policistů, nebylo nikterak prokázáno, že by po zastavení vozidla viděli, jak si žalobce mění místo se spolucestující a přesedá si na místo řidiče. Oba policisté shodně uvedli, že se žalobce nacházel ve vozidle zcela sám. Což ostatně dokládají i záběry měřeného vozidla pořízené v době provádění silniční kontroly. Soud přdestírá, že z přiložené fotodokumentace není jasné patrné, zdali na sedadle spolujezdce někdo sedí, nicméně fotografie byly pořízeny z bezprostřední blízkosti a je tak nepravděpodobné, aby si zasahující policisté nevšimli další osoby nacházející se uvnitř vozidla. Navíc z pořízených fotografií je vidět, že čelní sklo kontrolovaného vozidla ztmaveno nebylo.
21. Soud přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce verzi o spolucestující poprvé zmínil až v odvolacím řízení, kde i prvně uvedl konkrétní jméno. V rámci správního řízení před orgánem I. stupně nic takového netvrdil, o čemž svědčí i skutečnost, že požadoval pouze výslechy zasahujících policistů. Neuplatnění verze událostí od samého počátku řízení rovněž snižuje věrohodnost žalobcova tvrzení.
22. V řízení o přestupcích je správní orgán z úřední povinnosti odpovědný za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí vždy provést potřebné důkazy, což oba správní orgány učinily. Na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, fotodokumentace z místa spáchání přestupku a samotnému jednání žalobce v průběhu celého správního řízení soud konstatuje, že v posuzované věci oba správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a dovodily z něj adekvátně vyplývající závěry. Žalobcovu námitku tak soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neshledal důvodnou.

23. Z procesní opatrnosti se soud zabýval i výtkami směřovaným k jednání žalovaného v průběhu správního řízení, ačkoli šlo ze strany žalobce o pouhé shrnutí správního řízení. Žalobce vytykal žalovanému nedoručení předvolání, nereflexování řádné omluvy a s tím spojené žádosti o odročení jednání a následné konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti.
24. Žalobce byl dne 9. 7. 2014 správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání konanému dne 27. 8. 2014 v 8:00 hodin prostřednictvím poštovních služeb na jím uvedenou doručovací adresu „X“. Písemná zasilka byla doručována dne 14. 7. 2014, nicméně žalobce nebyl zastižen a tak mu byla ve schránce zanechána výzva a poučení (na doručence a na obálce byla zaškrtnuta příslušná možnost), přičemž samotná písemnost byla uložena na příslušné poště. Žalobce si zasilku nevyzvedl a tudíž jí poštovní doručovatel dne 25. 7. 2014 vložil do domovní schránky žalobce. Soud proto konstatuje, že podmínky pro doručení předvolání fikcí dle § 24 správního řádu byly naplněny, jelikož písemnost byla zasílána na žalobcem uvedenou doručovací adresu, žalobce byl řádně vyzván k vyzvednutí písemnosti a poučen o právních následcích spojených s jejím nevyzvednutím a následně měl možnost se s obsahem písemnosti seznámit, když mu byla vhozena do schránky. Námitka týkající se nedoručení předvolání tak nebyla soudem shledána důvodnou.
25. K ústnímu jednání o přestupku je zapotřebí předvolat všechny účastníky řízení, neboť zákon o přestupcích stanoví, že věc lze projednat i v nepřítomnosti obžalovaného, avšak za předpokladu, že se obviněný ač byl řádně předvolán, k projednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy a důvodu. Omluva jako taková by měla představovat podání směřující vůči správnímu orgánu a splňovat obsahové i formální náležitosti stanovené v ustanovení § 37 správního řádu. Nicméně je důležité mít na zřeteli smysl institutu omluvy a správní orgán by proto měl v konkrétních případech zvážit, zda omluva splňuje předpoklady tzv. náležité omluvy a pokud dospěje k závěru, že ano tak ji akceptovat i tehdy, nebyla-li učiněna v písemné formě, ale například telefonicky. V těchto případech judikatura správních soudů stanovila tři podmínky, které musí být splněny proto, aby bylo možné omluvu vyhodnotit jako náležitou a odůvodněnou. Konkrétně: „1) *Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí.* 2) *V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje.* 3) *Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dostupný na www.nssoud.cz).
26. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce byl dne 25. 7. 2014 správním orgánem I. stupně řádně předvolán k ústnímu jednání konaném dne 27. 8. 2014 v 8:00 hodin. Žalobcovo tvrzení o zaslání omluvy a žádosti o odročení jednání považuje soud za irelevantní a ničím nepodložené, poněvadž součástí správního spisu není evidována žádná listina, která by jej potvrzovala. Ostatně ani sám žalobce neuvedl rozhodné skutečnosti, které by jeho tvrzení dokládaly jako např. kopie předmětné listiny, datum jejího zaslání, datum jejího přijetí správním orgánem I. stupně případně podací lístek České pošty. Z právě uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že žalovaný nikterak nepochybil, když neodročil nařízené ústní jednání, neboť k takovému rozhodnutí neměl žádný ospravedlnitelný důvod.
27. Z výše uvedenou skutečností je nepochybně spjata i další část žalobcovi námitky týkající se konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti.
28. V řízení o přestupku je možné v případě splnění zákonem stanovených podmínek konat ústní jednání i bez přítomnosti obviněného případně jeho zmocněnce. Nejvyšší správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že v případě ústního jednání není nezbytně nutné, aby se jej obviněný fyzicky zúčastnil, je-li řádně zastoupen. Práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou výlučnými právy nejen samotných účastníků řízení, nýbrž i jejich zástupců. Pokud tedy účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat poskytnutí informací nebo jim musí být před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům řízení, mohou tak činit sami nebo prostřednictvím svých zástupců. Tak tomu bylo i v právě projednávaném případě, jelikož během prvního ústního jednání konaného dne 7. 7. 2014, kde byl přítomen zástupce žalobce, bylo provedeno důkazní řízení, byli vyslechnuti svědci a zástupci žalobce byla dána možnost vyjádřit se k předloženým důkazním prostředkům. Druhé ústní jednání bylo naříděno na výslovnou žádost zástupce žalobce za účelem výslechu žalobce, který se za všech okolností chtěl k věci vyjádřit. Žalobce ani jeho zástupce se k druhému ústnímu jednání bez řádné omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že skutkový stav je dostatečně zjištěn a není již potřeba vyčkávat na vyjádření žalobce. Soud konstatuje, že žalovaný nikterak nepochybil, když konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, neboť toto ústní jednání nebylo konáno z úřední povinnosti za účelem provedení dokazování, nýbrž na výslovnou žádost zástupce žalobce. Bylo tudíž pouze na žalobci, aby se k jednání dostavil nebo se z něj řádně omluvil, což však neudělal. Námitka žalobce tak nebyla soudem shledána důvodnou.

29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. března 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)